

Retro

– Skynd dig nu, Ida!

Mor farer gennem rummet og råber, så det rasler fra køkkenskabene. Overalt er der små ting, som står og vipper, og billederne på væggene klirrer i deres rammer.

– Du har jo ikke taget tøj på endnu! Jeg bliver vanvittig!

Selv tager jeg det helt roligt, for når mor er i det humør, kan det være lige meget, hvad jeg gør. Hun stresser alligevel rundt. Og det går jo over. Så snart vikarjobbet på skolen er slut, bliver hun sig selv igen. Glad og forvirret og fri for at tænke på klokken.

– Hvor er mine nøgler? Og briller? Hvorfor skal her være så rodet? Man kan jo ikke finde noget.

Mor styrter rundt og rundt om spisebordet, og nu opdager jeg, at hun har brillerne i panden. Selvfølgelig! Det har hun altid.

– Hvad? Hvad siger du? Hvor? Ja, men der er de jo!

Det er værre med nøglerne. Først da jeg stiller tykmælken i køleskabet, finder jeg dem kilet ind mellem osten og

smørret. Og da er vi næsten på vej ud ad døren.

Mor er egentlig kunstner, men fordi hun stort set aldrig sælger nogen malerier, underviser hun i stedet for i billedkunst. Ikke hele tiden, men nu og da. Når vi ikke har flere penge, og der er et ledigt job. Min store frygt (men det ville jeg aldrig sige til hende) er, at hun bliver vikar på min skole. Ikke fordi hun er en dårlig lærer, for det tror jeg faktisk ikke, hun er. Men hun er jo ikke som andre mødre. Og jeg er ligesom rigeligt sær, helt på egen hånd, uden at have en supermærkelig mor, som flager rundt på skolens gange.

Faktisk vil mor gerne male og være glad og forvirret hele tiden. Men så er der lige det med pengene.

– Man skulle gøre et rigtigt fund, plejer hun at sige, og så får hun det der blik. Hun kommer helt op at køre, når hun får øje på en fristende ting i en genbrugsbutik eller finder en spændende annonce for noget brugt på nettet. Hun køber en masse, som hun tror er mange penge værd.

– Sikke et kup, siger hun med tindrende øjne.

Men når det kommer til stykket, er der altid noget galt. Der mangler en lille etiket, noget er gået i stykker, eller en del er forsvundet.

Bøger, malerier, nips eller smykker. Ikke noget dyrt, for det har vi ikke råd til. Men der er meget af det! Tingene bunker sig op overalt i lejligheden, indtil mor en gang om

året tager sig sammen og booker sit eget bord på et loppermarked og sælger det hele igen. Eller næsten det hele. Hun holder stædigt fast i en del af det. Og sådan bliver hun ved, mens hun venter på det der fund, som vil forandre alting. Vi har ingenting, der er nyt. Alt har fejl og mangler og er blevet brugt af andre, inden vi fik det, og det kan godt drive mig til vanvid.

– Kan jeg ikke bare én gang få en ny trøje?

– Men nye trøjer er superkedelige! Den her er jo så herligt retro.

”Herligt retro” er det, som mor siger om tøj i stærke farver og mærkelige gammeldags snit. Den slags ingen andre har. Da jeg var mindre, var det vel okay, men nu er det nederen.

Det har mor vist ikke fattet. Det er, som om hun tror, jeg stadig er syv, selvom jeg er fyldt elleve. Uden at hun ved det, gemmer jeg det allergrimmeste af tøjet længst inde i skabet. Heldigvis er hun så forvirret, at hun glemmer tøjet næsten med det samme. Men den der kjole, som gjorde det hele meget værre, den var faktisk ikke engang specielt mærkelig. Jeg havde ikke et øjeblik forestillet mig, at det var netop den, der ville gøre alting helt umuligt! En almindelig kjole, blå med hvide prikker, og så det der lille mærke på den ene lomme.

Loppe

Sådan er det ret tit, synes jeg. At når man bekymrer sig for noget og forestiller sig, hvad der kan ske, så går det sjældent så dårligt, som man troede. Men når alt bare kører, og man er helt uforberedt, så sker det forfærdelige! Som den dag, jeg kom ind i klassen i min ”nye” kjole. Og for en gangs skyld følte mig helt okay, måske endda lidt fin.

Elisabeth, vores lærer, var ved at pakke sin taske ud oppe ved tavlen. Jeg blev stående i gangen og ventede på, at Farid og Alex skulle holde op med at skubbe til hinanden. De tumlede frem og tilbage mellem bordene, til jeg endelig kunne komme hen til min plads. Men inden jeg nåede at sætte mig, råbte Elisabeth til mig.

– Ida, hvor har du den kjole fra?

Hun så helt lykkelig ud, som om min kjole var særlig fantastisk. Og jeg blev lidt usikker, men også glad. For så måtte den jo faktisk være lige så fin, som jeg selv syntes.

– Min mor købte den i weekenden.

– Den skal jeg da lige kigge på ...

Og så gik hun tværs gennem rummet og kiggede ligesom triumferende på lommens mærke. Helt uden forvarsel greb hun fat i nakken på kjolen og vred stoffets inderside udad.

– Jeg vidste det! Det er min datters gamle kjole. Mira står der jo her på mærket. Hvor er det sjovt, at den har fået et nyt liv! Så har din mor købt den på spejdernes loppemarked?

Jeg anede det ikke, men mumlede noget, som godt kunne være et ”ja”. Samtidig spredtes en fnisen i klassen, som et glas sodavand, der er ved at boble over. Høj latter overalt og så Alicias kommentar:

– Føj, hvor klamt! Hun køber tøj på et loppemarked! Loppe!

Jeg ved, der er flere, som går i brugt tøj. Det kan man se på jakkerne på gangen. Navne, der er streget over, flere gange til og med. Fra ældre søskende, selvfølgelig, måske fætre eller kusiner. Eller som Bea i sjette, som går rundt og siger, at hendes tøj er *vintage*. Sådan cool og købt i en dyr butik, men brugt af en anden. Alligevel er det kun mig, der bliver kaldt Loppe. For det er sådan, det er blevet efter den dag. Næsten ingen kalder mig Ida længere. Alle siger bare Loppe, og så griner de tarveligt. Som om alting ved mig er til grin. Selv Elisabeth siger Loppe, selvom det hele er hendes skyld!